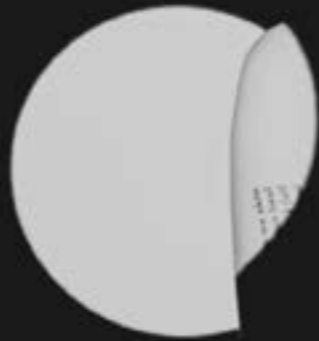

Rez

tytułu_7

Opis pracowni

Walter Benjamin w eseju pt. Dzieło sztuki w dobie reprodukcji technicznej opisując wpływ rozwoju technologii na sztukę, zwrócił uwagę na zjawisko odciążenia ręki artysty w procesie kreowania obrazu, przez owe technologie. Wynalezienie fotografii dawało według niego możliwość pominięcia ręki artysty w procesie kształtowania się dzieła. Od tej pory – jak zaznaczył – najważniejsze artystyczne powinności przypadły w udziale tylko oku współpracującemu z obiektywem. Rzecz, ma się rozumieć, dotyczyła zarówno fotografii jak i obrazu ruchomego. Warto nadmienić, że przywołany wyżej tekst swoją premierę miał w 1936 roku, a więc w okresie, w którym o pojawieniu się na Akademiach Sztuk Pięknych kierunków typu Nowe Media nie śniło się nawet najstarszym futurystom. Po wszystkich rewolucjach w sztuce XX wieku, uwolnienie ręki artysty na rzecz oka (fotografia, wideo) czy intelektu (konceptualizm, sztuka krytyczna) wydawało się zjawiskiem nieuniknionym czy wręcz naturalnym. Jednakże sztuka, jak to zazwyczaj bywało, wymyka się wszelkim prognozom i głosom wieszczącym koniec pewnych epok i sposobów kreacji. Wyrazem tego jest zauważalny powrót do dzieł wykonywanych przez artystów „ręcznie”. Przykład tego zjawiska mogliśmy oglądać chociażby podczas tegorocznej edycji Biennale w Wenecji. Techniki tradycyjne takie jak tkanina, kolaż, ceramika czy malarstwo sztalugowe były bowiem bogato reprezentowane podczas tego, najważniejszego przeglądu współczesnej sztuki światowej. Jest to szczególnie zaskakujące, zwłaszcza w kontekście wielkich możliwości jakie dają obecnie nowe technologie.

Nie inaczej sprawy wyglądają na niniejszym przeglądzie prac studentów Pracowni Obrazu w Przestrzeni w łódzkiej Akademii Sztuk Pięknych. Większość realizacji zostało wykonanych w tradycyjnych technikach lub w nawiązaniu do nich. Mając nieograniczone możliwości wyboru sposobów obrazowania, młodzi artyści sięgają po takie techniki jak cyjanotypia, kolaż, malarstwo sztalugowe, obiekt czy fotografia analogowa. Jest to ich świadomy, niemotywowany zewnętrznie wybór. Oczywiście nie brakuje prac cyfrowych, odnoszących się do aktualnych zjawisk w polu sztuki. Dzięki temu przegląd

ten ma charakter interesującego uniwersum technik i sposobów szukania własnych wypowiedzi na temat bieżącej rzeczywistości. Zderzenie tradycji z nowoczesnością, które stało się dziś niewiele znaczącym, wyświechtanym sloganem, umieszczanym w wielu grantowych projektach ministerialnych czy unijnych, realizuje się w pracach studentów w sposób naturalny. Wystawa prezentowana w Łódzkiej Galerii Miejskiej ma charakter wybitnie transmedialny. Nowe technologie wykorzystywane przez studentów wzbogacone są działaniami tradycyjnymi, a przenikanie się tych dwóch światów tworzy w ostatecznym rozrachunku ciekawy obraz sztuki młodego pokolenia. Wystawa studentów Pracowni Obrazu w Przestrzeni jest świadectwem bezinwazyjnej symbiozy nowych technologii i technik tradycyjnych. Symbioza ta jest – używając nomenklatury Benjamina - efektem współpracy człowieka i aparatury. A więc oka, ręki i intelektu oraz świadomego wykorzystania możliwości jakie dają nowoczesne technologie cyfrowe.

Ignacy Oboz

Sonia Wróbel

Studentka grafiki pracująca w branży gamedevu.

Interesuje się szeroko pojętą sztuką, od konceptualizmu po nową sztukę AI.

W wolnym czasie najchętniej wybiera się z aparatem fotograficznym w przestrzeń miejską.

Jako obiekty warte uchwycenia wybiera zniszczone i porzucone obiekty. Jej zdaniem to właśnie w nich tętni najwięcej życia.

o projekcie

W sprawie opisu prac, toczy się we mnie odwieczny konflikt. Tytuł jest już poniekąd wystarczającym opisem. Interpretację, dalszy krok, wejście w głębsze warstwy dzieła - te, w których pojawia się problem, pozostawiam Odbiorcy.

Uważam, że tę wędrówkę Widz powinien odbyć indywidualnie; podobnie jak ja odbyłam ją podczas fotografowania przedstawionych miejsc; rewirów zapomnianych i opuszczonych. Zapisałam je na mojej „mapie” Łodzi jako osobiste notatki, do których od czasu do czasu powracam.

Cieszy mnie, że kiedy dojdzie do konfrontacji, każdy oglądający zdjęcia, poczuje je indywidualnie; jedni uznają je za brzydkie, a inni spojrzą na te zniszczone, brudne i rozpadające się ruiny jak na coś pięknego.

Sonia Wróbel
„Piękno zniszczenia”
2022

Ta fascynacja nie wiem kiedy się zaczęła.
To był nagły moment, w którym uznałam
że zniszczone jest piękne.

Łódź jest tylko przystankiem
dla jednych. Dla drugich
jest początkiem, a jeszcze
dla innych końcem. Czym jest dla mnie?

To i teraz.
Tylko to się liczy.

Miejsca niedostępne
są najbardziej ciekawe.

Nie bałam się Łodzi dopóki
ktoś nie powiedział że jest straszna.
Czemu pozwoliłam na to?

Te chwila, ta ulotność
i niepewność sprawia
że te miejsca są piękne.
Bo czy coś może być piękne jeżeli wiemy,
że będzie trwać wiecznie?

Ciekawe czy kiedyś
będzie wszystko
jak flaki z olejem?

Jedni zachwycają się ciałem,
drudzy esją.

Rano, w południe
tramwajem
wzdłuż
Piotrkowskiej
słucham rozmów.

To co mnie zachwyca,
to nieprzewidywalność.

Milena Sokołowa

Milena Sokołowska ma 23 lata i jest studentką malarstwa na Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi. Jej sztuka to głównie prymitywizm, szukanie jak najprostszycy rozwiązań i nie korygowanie błędów. Fotografuje, aby dokumentować swoje życie.

o projekcie

Zbiór tych zdjęć, głównie autoportretów, jest tworem żyjącym wraz ze mną i powstającym mimochodem, bo raczej nie planuję moich zdjęć. Robię je wtedy kiedy mi się zachce, to jest w tym najlepsze, że nie mam żadnego przymusu ani planu. Fotografia to chyba jedyna rzecz, która mi została, która mnie nie męczy. Dzisiejsza technologia jest w tym zakresie bardzo wspierająca, ponieważ niemalże każdy z nas (w tym ja) nosi przy sobie 24/7 naładowany telefon, którym bardzo łatwo można zrobić zdjęcie, w każdej chwili, to dosłownie kwestia kilku sekund.

Lubię robić zdjęcia, lubię je oglądać, lubię robić zdjęcia sobie a potem siebie na nich oglądać. Naprawdę, po prostu lubię robić zdjęcia, a potem je oglądać, dlatego powstały. Tak oto powstał zbiór losowych kadrów z mojego życia. Przypadkiem.

Milena Sokołowska
„Milena”
2022

KWAS

KWAS - Malarz. W swojej twórczości prezentuje sztukę akademicką, skupiając się przede wszystkim na malarskich studiach anatomicznych.

o projekcie

Założeniem projektu KWAS jest prezentowanie malarskich studiów anatomicznych w przestrzeni publicznej. Obrazy oprawione w zdobione ramy zestawiam z często zaniedbanym pejzażem miejskim. W zamyśle chciałem wyciągnąć zazwyczaj pomijany aspekt sztuki akademickiej, jakim są wprawki czy studia malarskie, z archiwów i przysłowiowych szuflad artystów, prezentując je w zupełnie nowym kontekście, jako dzieło samo w sobie.

Marta Kosior

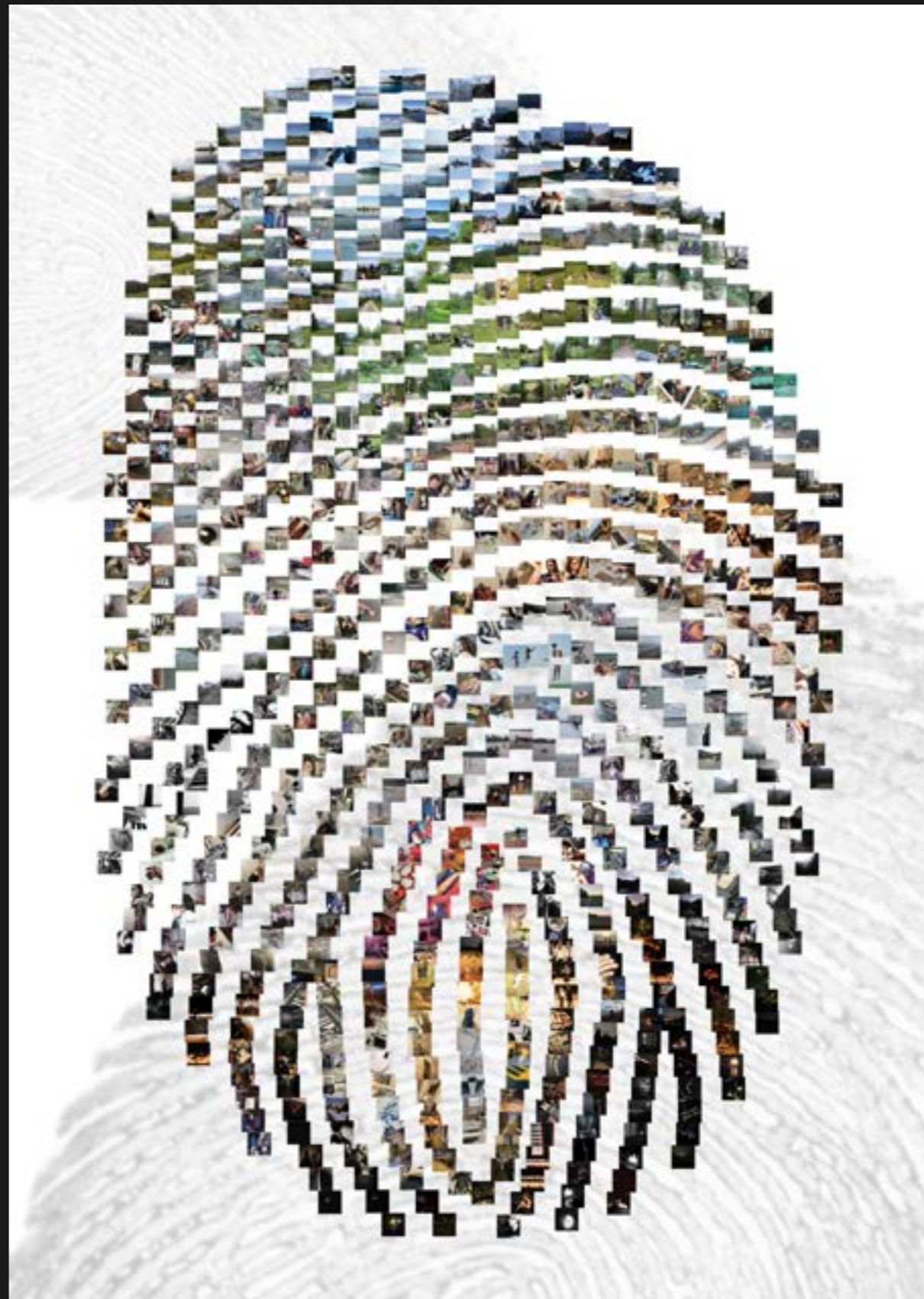
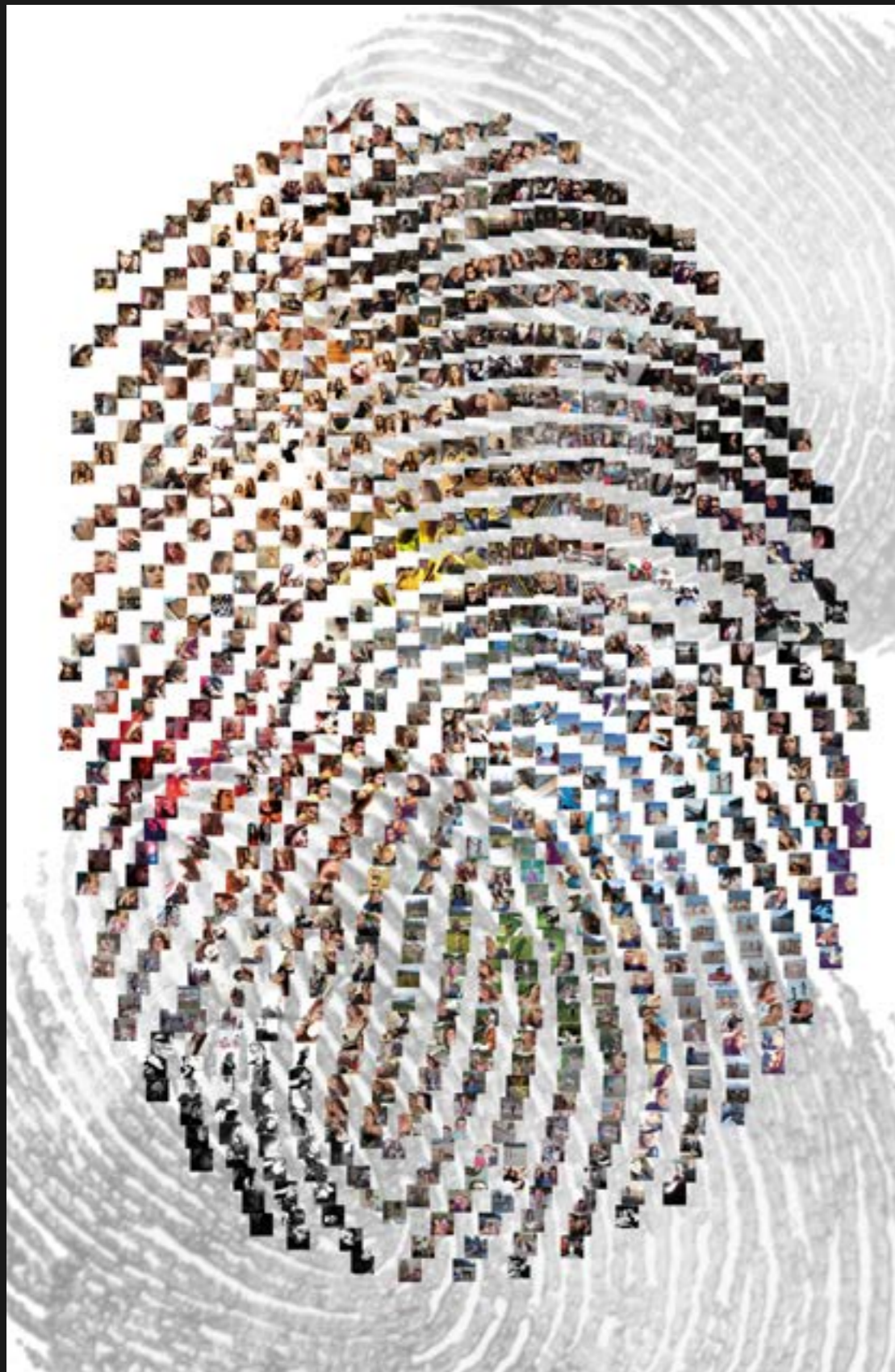
Marta Kosior urodzona w 2000 roku. Studentka Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi na kierunku Grafika, na specjalizacji multimedia.

o projekcie

Odcisk palca umożliwia identyfikację osoby, jest unikatowy dla każdego człowieka. Dlatego właśnie za pomocą linii papilarnych zbudowanych ze zdjęć przedstawiłam swoją tożsamość. Wpływają na nią ludzie z którymi się spotykam, miejsca, które odwiedzam oraz moje pasje i zainteresowania. Fotografie wykorzystane w mojej pracy są zbiorem losowych momentów z mojego życia. Całość tworzy moją indywidualną mapę doświadczeń.

Marta Kosior
„Tożsamość”
2022

Aleksandra Konieczna

Aleksandra „Draczna” Konieczna, studentka IV roku Malarstwa na Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi, specjalizuje się w szeroko pojętym malarstwie abstrakcyjnym, eksperymentalnym oraz batiku.

o projekcie

Skaczę ze skrajności w skrajność, zarówno w życiu, jak i w odzwiercielającej je twórczości - o za tym idzie, obrazy, które namalowałam na tę wystawę już dawno zdążyły mi się znudzić. Ujawniam jednak, że są one wynikiem rozmyślań nad pejzażem, abstrakcją oraz miłością cielesną i duchową.

Aleksandra Konieczna
2022

Klaudia Pieniak

Klaudia Pieniak urodzona w 1998 roku. Absolwentka Liceum Plastycznego w Mińsku Mazowieckim. Studentka IV roku Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi na kierunku Grafika.

Artystka multimedialna, która łączy tradycję z nowoczesnością. W swoich realizacjach kieruje się potrzebą eksplorowania otoczenia, jak i własnych możliwości.

o projekcie

Zaburzenie - nieprawidłowość w działaniu powodująca odchylenie od określonej normy. Praca składa się z dwóch części: z małej i dużej formy.

Mała forma jest złożona z tkaniny, która została częściowo zniszczona, zakłócając tym widoczność treści obrazu. Umieszczenie tkaniny na lustrze ma na celu wprowadzenie chaosu, który zaburza skupienie wzroku. Obserwator widząc swoje odbicie staje się częścią pracy. Treść fotografii wykonanej w technice cyjanotypii jest odniesieniem do sfery psychologicznej jak i seksualnej.

Duża forma, składa się z dwóch części. Jedna z pełnego obrazu ciała, a druga z losowej deformacji. Praca „Zaburzenia” jest autoportretem, oraz sposobem na konfrontację z własnymi zaburzeniami.

Klaudia Pieniak
„Zaburzenia”
2022

Klaudia Pieniak
„Zaburzenia”
2022

Klaudia Pieniak
„Zaburzenia”
2022

Adam Kiciński

Adam Kiciński (ur. 18 lipca 1999 w Łodzi, student ASP w Łodzi na wydziale Grafiki i Malarstwa), tworzy czerpiąc inspirację z odmętów nostalgicznych wyobrażeń o przeszłości, swojej jak i świata. Porusza się w wielu dziedzinach sztuki, w tym muzyce, malarstwie, digitalu, animacji oraz rzeźbie. Jego działanie polega często na intuicyjnych zabiegach, dzięki czemu, jest w stanie w naturalny sposób zawrzeć w swoich dziełach swój aktualny obraz, a także pozostawić odbiorcy swobodę interpretacji.

o projekcie

W animacji «What M I», bada zależności między muzyką, ruchem scenicznym a animacją rzucaną prosto na scenę.

Natomiast zbiór przerabianych zabawek pt. «Choroba wszechczasów», składający się często z egzemplarzy pochodzących sprzed 35 lat, to intuicyjnie tworzony poprzez upust emocji komentarz do ówczesnych oraz uniwersalnych spraw.

W «Serii nostalgicznych obrazów wymarzonych w których nigdy nie byłem, byłem» które są zbiorem digitalowych kolaży, sięga po najgłębsze obrazy podświadomości wyciągając je jak gdyby ze snu, wykorzystując przy tym «losowe» komputerowe zniszczenia.

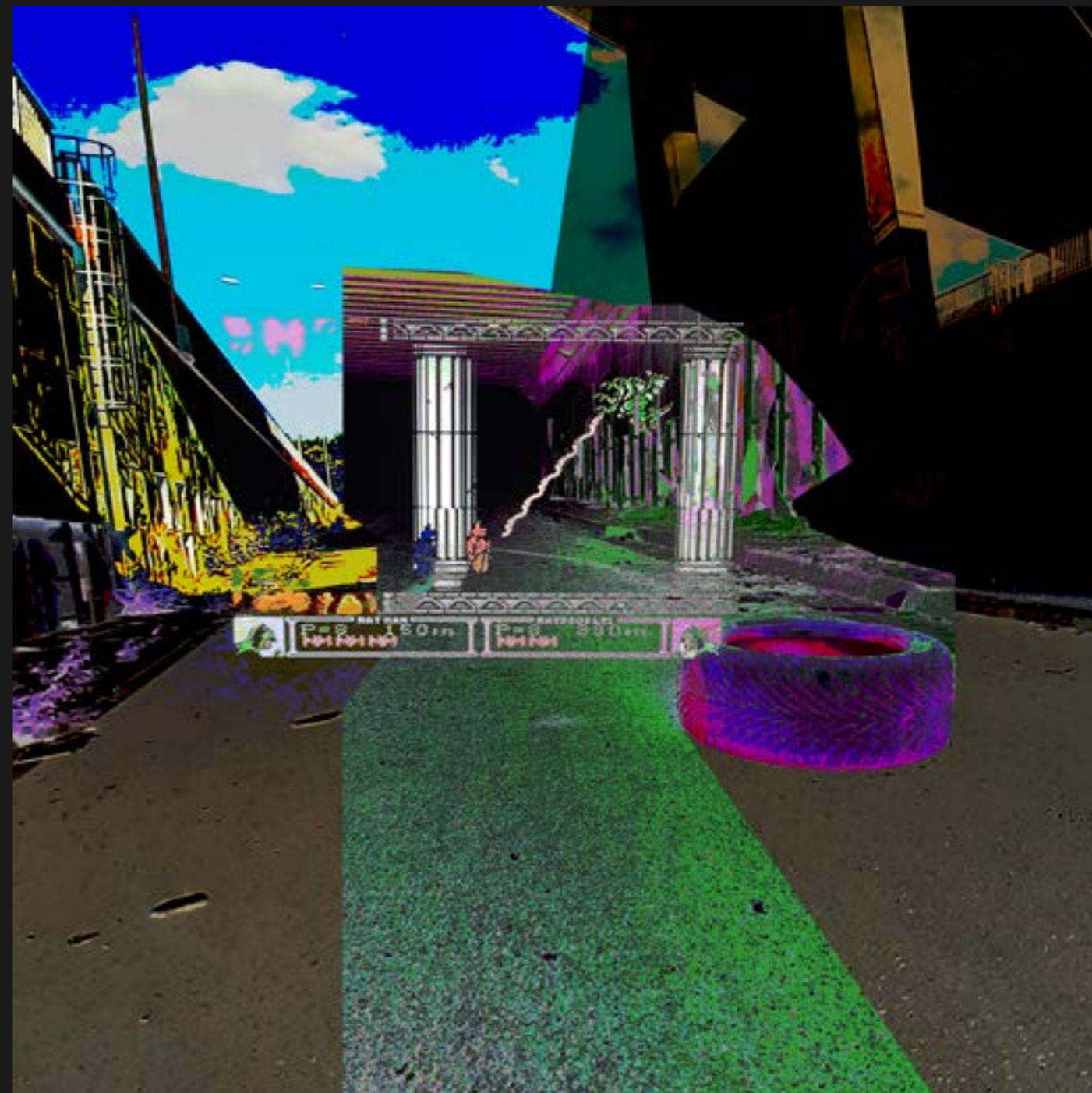
Adam Kiciński
animacja «What M I»
2022

Adam Kiciński
«Choroba wszechczasów»
2022

Adam Kiciński
«Seria nostalgicznych obrazów wymarzonych w
których nigdy nie byłem, byłem»
2022

projektantka
katalogu

Liana Khachatryan

bez_tytułu_7

uczestnicy wystawy: Adam Kiciński, Aleksandra Konieczna, Marta Kosior, KWAS, Klaudia Pieniak, Milena Sokołowska, Sonia Wróbel

kuratorka wystawy: Marta Kosior

opieka merytoryczna: prof. Piotr Ciesielski, dr Piotr Gryz, dr Ignacy Oboz

projekt katalogu i plakatu: Liana Khachatryan

autorka portretów: Klaudia Pieniak

bez_tytułu_7 to wystawa siedmiu młodych artystek i artystów studiujących w Pracowni Obrazu w Przestrzeni na Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi.

Wystawa jest prezentacją bardzo różnych postaw twórczych oraz technik artystycznych, często usytuowanych na przeciwstawnych biegunach tzw. świata sztuki. Wolność wyboru formy adekwatnej do poruszanego tematu, a także możliwość łączenia różnych dyscyplin, bez filtra w postaci narzuconego z góry zadania lub techniki wskazują na sposoby komunikacji ze studentami w Pracowni Obrazu w Przestrzeni Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi.

Legendarne bez tytułu, podkreśla rezygnację z określonej tematyki wystawy. Zamiast tego mamy konglomerat różnych postaw, z których wyłania się interesujący obraz artystek i artystów poszukujących własnej tożsamości, indywidualnego języka oraz techniki – najpełniej oddającej charakter i zainteresowania młodych twórców.

złożono krojem Montserrat

wydawca:

Akademia Sztuk Pięknych

im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi

Łódź, 2022